

men Fanger fra de forstjelligste Straffeanstalter.

Ødet en lignende Bestemmelse er bleven indført i det foreliggende Lovudkast, har Udvalget atter taget dette Hørgsmaal under Overveielse, og Fleertallet har da ikke kunnet overbevise sig om, at den domfældte Forbryder virkelig kræntes i sin Ret, fordi han efter Administrationens Bestemmelse overføres i Enkeltcelle. Derfom Enkeltcelle-Straffen var en Formildelse af den ham idømte Straf, da vilde man kunne sige, at det var en Slags Benaadning, og man kunde maaffee tvivle om, hvorvidt Forbryderen imod sin Villie kunde tvinges til en Benaadning; men i ethvert Tilfælde kan det ikke være rigtigt at lægge Benaadningen, som jo er Kronens Prærogativ, i Administrationens Hænder. Var paa den anden Side Enkeltcelle-Straffen en Stjærpelse af den idømte Straf, kunde man ikke nægte, at Fangen maatte føle sig brøstholden ved Lovbestemmelsen. Men Enkeltcelle-Straffen er hverken skarpere eller mildere, den er aldeles æqual dermed, hvilket ogsaa ligefrem er udtalt i Loven af 30te November 1857; thi hvad der er lagt til i Haardhed, er taget fra i Tid, og Forholdet er saaledes udbjævnet ad Lovgivningens Bei. Det kan vel siges, at det er en Velgjerning imod Forbryderen at sætte ham i Enkeltcelle, forsaavidt denne Straf kan have den tilsigtede Nytte: at forbedre ham; men mildere er den ikke, og strengere er den heller ikke, saaledes som selve Lovgivningen har stillet sig til Sagen.

Men er dette rigtigt, da maa det vistnok indrømmes, at man af simple Hensigtsmæssighedsgrunde maa være varsom med at gjøre det afhængigt af Fangens Samthkke, om han vil lade sig overføre i Enkeltcelle eller ikke; thi vel kan det ikke nægtes, at den nye Straffelovbog, naar vi først have den — og den ærede Rigsbogsmand for Viborg Amts Ste Valgfreds (Klein), som udgjør Mindretallet i Udvalget, har jo gjentagne Gange lovet os, at det ikke skal vare længe — vil være istand til at opstille forstjellige Regler for de Betingelser, der kunne tale for eller imod en Fanges Overførelse i Enkeltcelle, men dette gjælder kun om nogle af disse Betingelser, ingenlunde om dem alle. Justitsministeriet har allerede, saavidt jeg veed,

ved et Circulaire af 24de Juli 1860 — etablert forstjellige saadanne Regler, saaledes at der med alle Fanger under 25 Aar forsøges denne Enkeltcellestraf, og ligeledes med de Fanger, der ere under 40 Aar, forsaavidt de ikke tidligere have været anseete med offentligt Arbeide. I det Hele taget er der forstjellige Forhold, saasom Forbrydelsens Beskaffenhed, Forbryderens Alder, Forbrydelsens Gjentakelse osv., der meget godt kunne gjøres til Gjenstand for almindelige Regler, men der er andre Betingelser, som kun Administrationen er istand til tilstrækkelig at bedømme, f. Ex. hvorvidt en Fanges legemlige eller sjælelige Tilstand kunde forbyde at indsætte ham i Enkeltcelle, og ogsaa det, hvorvidt en Forbryders Farlighed for hans Medfanger eller fordærvelige Indflydelse paa dem kunde gjøre det tilraadeligt at affordre ham fra dem. Det maa saaledes vistnok siges, at det i det Hele taget vil være i Fangernes egen Interesse at lægge denne Myndighed i Administrationens Haand.

Som Følge af disse Betragtninger har Udvalgets Fleertal ikke kunnet slutte sig til de af Mindretallet stillede Ændringsforslag; saaledes Ændringsforslaget til Udcastets § 1, ifølge hvilket denne Paragraph kun skulde blive anvendelig paa de Fanger „der for Forbrydelse, begaaede efter nærværende Lovs Kundgjørelse, hændømmes til Forbedringshuusarbeide“, og ligesaalidt til det Ændringsforslag, som Mindretallet har stillet til § 2, hvorved Administrationens Bemyndigelse skulde gjøres afhængig af, at den var i Overensstemmelse med Fangens eget Dnsse. Fleertallet har meent, at Lovudkastet i saa Henseende burde forblive usforandret, men da det er enigt med Mindretallet i, paa Grund af de særegne Forhold, hvorunder vor Straffelovgivning for Dieblisset befinder sig, at betragte hele denne Lov som betegnende en Overgangstilstand, saa er man kommen overeens om at foreslaae at give Loven en Varighed af 5 Aar, og tillige har man sluttet sig sammen om en Redaktionsforandring af § 1, hvorved Ordene „i 6 Aar eller kortere Tid“ som mindre correcte vilde gaae ud.

Der foreligger endelig endnu et Ændringsforslag, stillet af den ærede Rigsbogsmand for